

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Tomáše Langáška a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: P. Č., .o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 8. 4. 2013, č. j. 10 Na 29/2013 - 2,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce podal dne 5. 4. 2013 u Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) podání ze dne 13. 3. 2013, které vyhodnotil jako žalobu na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu. Nezákonný zásah spatřoval žalobce (dále též „stěžovatel“) v postupu hlídky Policie České republiky. Stěžovatel navrhoval určit výzvu Policie ČR k prokázání totožnosti za neopodstatněnou, za zneužití pravomoci a dále navrhuje určit, že byla odplatou za neuposlechnutí nemravných a „blbských“ pokynů J. Č. Stěžovatel dále navrhoval, aby bylo jeho zadržení policistou a justiční stráží a znemožnění jeho účasti na ústním jednání konaném dne 13. 09. 2012, určeno za nezákonný zásah. Stěžovatel konečně navrhoval, aby byl záznam o podání vysvětlení z téhož dne určen za nepravdivý a náležitostmi neúplný.

[2] Usnesením krajského soudu ze dne 8. 4. 2013, č. j. 10 Na 29/2013 - 2, bylo rozhodnuto o odmítnutí žaloby stěžovatele a o nákladech řízení bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Krajský soud odůvodnil toto rozhodnutí tím, že podle ust. § 84 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) musí být žaloba na ochranu před nezákonným zásahem podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dověděl o nezákonném zásahu. V případě stěžovatele pak lhůta k podání žaloby uplynula dne 13. 11. 2012, takže žaloba byla krajskému soudu doručena téměř pět měsíců po uplynutí zákonem stanovené lhůty.

[3] Proti usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby ze dne 8. 4. 2013 stěžovatel brojí kasační stížností, jíž se domáhá jeho zrušení. V ní způsobem sobě příznačným a veskrze nesrozumitelným vytýká postupu krajského soudu nejružnější skutečnosti, resp. domnělé

skutečnosti opřené o své představy o správnosti postupu krajského soudu. Z celkem dvaceti tří stížnostních námitek, lze-li je takto označit, lze identifikovat (kromě obecného nesouhlasu s odmítnutím žaloby) námitky vytýkající krajskému soudu, že „přehlíží“ dikci § 35 odst. 8 s. ř. s. Podle názoru stěžovatele vzhledem k nečinnosti krajského soudu ve věci žádosti stěžovatele o ustanovení zástupce lhůta k podání žaloby na ochranu proti nezákonnému zásahu správního orgánu dosud neuplynula.

[4] Nejvyšší správní soud připomíná, že opakovaně vyhodnotil okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje u soudu svá práva, jako projev svévolného a účelového uplatňování práva (viz např. rozsudek ze dne 8. 3. 2012, č. j. 2 As 45/2012 - 11, všechna citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Stěžovatel svá práva uplatňuje převážně zjevně šikanózním způsobem a nesoudí se veden snahou o meritorní řešení sporu, nýbrž pro samotné vedení sporu (viz rozsudek ze dne 7. 6. 2012, č. j. 2 As 82/2012 - 13).

[5] V evidenci zdejšího soudu je vedeno ke dni 1. 7. 2013 celkem 627 spisů, kde žalobce vystupuje v pozici stěžovatele, resp. navrhovatele. Z evidence zdejšího soudu je dále patrné, že množství žalobcem vedených sporů se v průběhu času zvyšuje. Pouhá skutečnost, že stěžovatel vede takové množství sporů, přirozeně sama o sobě neznamená, že by jeho žádostem nemělo být vyhověno. Rozhodující je sériovost a stereotypnost stěžovatelem vedených sporů, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů. V podrobnostech lze odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 130/2012 - 10 ze dne 28. 2. 2013, jež stěžovatel taktéž v procesní roli stěžovatele obdržel.

[6] Pokud stěžovatel vytýká krajskému soudu „přehlížení“ ust. § 35 odst. 8 in fine s. ř. s., Nejvyšší správní soud k tomu podotýká, že citované ustanovení stanoví, že požádá-li navrhovatel o osvobození od soudních poplatků nebo ustanovení zástupce, po dobu od podání takové žádosti do právní moci rozhodnutí o ní neběží lhůta stanovená pro podání návrhu na zahájení řízení. To však v projednávané věci nemůže být relevantní, neboť již samotná žaloba stěžovatele byla podána po uplynutí zákonné lhůty k jejímu podání. Ke stavení lhůty pro podání žaloby může dojít v případě, že žaloba byla podána včas a tím bylo iniciováno řízení, v jehož rámci si žalobce požádal o osvobození od soudního poplatku či ustanovení zástupce. Smyslem tohoto ustanovení je v případech, kdy byla žaloba podána včasné zamezit tomu, aby lhůta pro podání žaloby uplynula v mezidobí mezi žádostí o ustanovení zástupce a rozhodnutím o ustanovení zástupce žalobci. Pokud by ke stavení lhůty nedocházelo, zamezilo by její uplynutí před ustanovením zástupce účastníkovi tomu, aby ustanovený zástupce účastníka žalobu mohl relevantně doplnit, zejména formulovat nové žalobní body (srov. ust. § 71 odst. 2 s. ř. s.). Interpretaci tohoto ustanovení s. ř. s. nastíněnou stěžovatelem je třeba odmítnout, neboť pokud by se ust. § 35 odst. 8 in fine s. ř. s. mělo vztahovat i na opožděně podané návrhy, postrádaly by lhůty stanovené zákonem pro podání návrhů svůj smysl. V projednávané věci byla žaloba stěžovatele podána opožděně, proto je třeba považovat rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí žaloby za věcně správné.

[7] Nejvyšší správní soud nevyzval stěžovatele k odstranění vad kasační stížnosti, protože při předběžném posouzení zjistil, že v posuzovaném případě je stěžovatel opět veden snahou vést „spor pro spor“. Vznesené námitky prima facie nemohou být důvodné a kasační stížnost je zcela zjevně bezúspěšná. Nejvyšší správní soud v souladu se zásadou hospodárnosti řízení nepřistoupil k provedení standardních procesních úkonů, tj.

nevyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti a k předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Zdejšímu soudu je totiž z úřední činnosti známo (srov. např. věci vedené pod sp. zn. 8 As 71/2012 či sp. zn. 8 As 79/2012), že shora uvedené výzvy obvykle neplní svůj účel a nevedou k řádné procesní přípravě řízení. Tyto výzvy naopak rozehrávají písemný „ping pong“ mezi stěžovatelem a zdejším soudem, který prodlužuje řízení o kasační stížnosti o několik týdnů až měsíců. Stěžovatel zpravidla požádá o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti a následně o prodloužení lhůty k předložení plné moci udělené advokátovi, resp. o povolení splátek soudního poplatku. Nejvyšší správní soud však tyto žádosti zamítne z důvodu svévolného uplatňování práva stěžovatelem a jeho obstrukčnímu přístupu k vedení řízení (viz např. usnesení ze dne 8. 8. 2012, č. j. 8 As 71/2012 - 13, a ze dne 4. 10. 2012, č. j. 8 As 71/2012 - 22, která byla stěžovateli doručena a jejich obsah je mu proto znám). Výsledkem řízení pak obvykle bývá jeho zastavení pro nezaplacení soudního poplatku.

[8] Nejvyšší správní soud nepochyboval, že tento bezúčelný a zcela neefektivní postup by se opakoval i v posuzované věci.

[9] Obdobný postup volí v případě opakujících se zjevně nedůvodných podání stěžovatele také Ústavní soud. Ve vztahu k povinnému zastoupení stěžovatele v řízení o ústavní stížnosti vyslovil, že poučení o této povinnosti není nutno stěžovateli zasílat vždy v každém individuálním řízení, jestliže se tak stalo v identických případech předchozích. Pokud lze vycházet ze spolehlivého předpokladu, že dříve poskytnuté informace byly objektivně způsobilé stěžovatele zpravit o zásadě povinného zastoupení v řízení před Ústavním soudem, setrvání na požadavku vždy nového a totožného poučování by se jevilo jako formalistické a neefektivní (viz usnesení ze dne 22. 11. 2012 sp. zn. II. ÚS 4256/12, obdobně srov. usnesení ze dne 14. 11. 2012 sp. zn. III. ÚS 4255/12, ze dne 17. 10. 2012 sp. zn. II. ÚS 3748/14, či ze dne 10. 10. 2012 sp. zn. III. ÚS 3747/14). Nejvyšší správní soud je toho názoru, že uvedené závěry lze vztáhnout i na poučování o povinnosti být zastoupen advokátem a povinnosti zaplatit soudní poplatek v řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel byl zdejším soudem poučen o těchto povinnostech nespočetněkrát, jejich existence si proto musí být nepochybně vědom.

[10] Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Chování stěžovatele naopak naplňuje znaky zneužití práva, které zdejší soud vymezil např. již v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 - 48, č. 869/2006 Sb. NSS. V této souvislosti lze rovněž poukázat na rozsudek ze dne 30. 12. 2010 č. j. 4 As 38/2010-43, ve kterém Nejvyšší správní soud poukázal na model fungování stěžovatele (občanského sdružení), založený na opakovaném podávání žádostí o osvobození od soudních poplatků, tj. nákladů, které při jeho činnosti zpravidla vznikají a s jejichž vznikem musel vědomě počítat. Neexistují-li pro takové jednání legitimní důvody, je třeba jej považovat za zneužití práva zakotveného v § 36 odst. 3 s. ř. s. Uvedený závěr prošel testem ústavnosti u Ústavního soudu a obstál (viz usnesení ze dne 11. 5. 2011 sp. zn. I. ÚS 1131/11).

[11] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) za použití § 120 s. ř. s.

[12] Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **není** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 11. července 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu